

Срібна сніжинка

Чи доводилося тобі колись роздивлятися сніжинки? Якщо ні, зроби це обов'язково! Бо немає жодної схожої. Кожна з них особлива, виграє блискітками на гострих гранях, пишається мереживом і кристалами. Тільки дивись, не дмухни випадково на сніжинку, бо тоді вона розтане на твоїй рукавичці, чи перетвориться на краплинку від тепла твоєї долоні.

Всі сніжинки неймовірно гарні, але є серед них і зовсім незвичайні – срібні. Кажуть, вони володіють чарами, а побачити їх можна лише коли на землі випадає багато снігу і примарно світить великий круглий місяць.

Ось про таку срібну сніжинку я й хочу розповісти.

У цієї сніжинки було ім'я – Адель. Погодьтеся, далеко не кожную сніжинку називають на ім'я, певно, тільки найгарнішу серед своїх сестричок. Принаймні, так вважала срібна сніжинка і хизувалася своїми незвичайними промінчиками.

Адель сиділа на хмаринці, дивилася, як місто вбирається у святкові вогні. Низками намистинок і чарівними світляками мерехтіли гірлянди на будинках і ліхтарі у парку. Діти каталися на ковзанці, крики радості долинали і до хмаринки, трохи дратуючи сніжинку.

– А ось я все одно найкраща! – думала зарозуміла сніжинка. – Що їхня ковзанка? Що їхні ліхтарі? Ось побачили б вони мене, то й дух захопило б, мову відібрало б від моєї краси! Ото радість – мною милуватися!

Сніжинка виправила корону з промінчиків, розгладила зморшки на вишитій сріблом сукенці. Тоді пирхнула і гордовито глянула на місяць.

– Чого видивляєшся? Принцеси не бачив? Радій, що я тут.

Місяць не відповів, та крадькома заховався за хмару. Відповіддю малій нахабі був порив вітру. Адель не втрималася на хмаринці і срібною зірочкою полетіла на землю.

– Доганяйте! За нею! Потанцюємо! – почулося звідусіль, і дрібні сніжинки поодиноці і парами посипалися з хмаринки.

Діти в парку зраділи снігу і ще більше розвеселилися. Сніжинки притрусили їхній одяг, перетворюючи на маленьких принцес і принців, чие вбрання розшите коштовностями. Та ще більшу цінність мав їхній гарний передсвятковий настрій, тільки про те зараз ніхто не думав.

Адель приземлилася неподалік від ковзанки, похнюплена і роздратована. Вона так хотіла повернутися на небо, до своєї затишної хмаринки, щоб далі мандрувати світом! Але сніжинки літати не вміють,

тільки падають. Лише якщо вітер має ласку нести їх, куди схоче, можуть вони ще трохи політати світом.

Але гидкий вітриган ніколи не поверне її додому! Адель ледь не плакала.

– Подруго, не журись. Поглянь, як гарно навкруги! – навколо неї танцювали сніжинки. – Ми візьмемося за руки, вкриємо землю теплою ковдрою. А навесні зазеленіє трава, з'являться квіти, і ми напоїмо їх цілющою водою, даючи сили рости і квітнути.

– Не хочу квітів! Хочу додому! – схлипнула Адель. – Вітре, допоможи!

Та вітер линув собі далі, гойдаючись на гірляндах і розбишакувато кидаючись снігом у вікна.

– Ой, Петрику, глянь яка! – над сніжинкою схилилася дівчинка. – Така велика і незвичайна.

– Сніжинка, як сніжинка, – знизав плечима хлопчик. – Завжди ти, Марино, щось вигадуєш.

– А ось і не вигадую! – образилась сестричка. – Дивись-но!

Вона акуратно посадила сніжинку собі на рукавичку і підняла ближче до світла.

– Твоя правда, така чудернацька, – здивовано зітхнув Петрик. – У неї є ручки, ніжки і навіть корона.

– А ще вона срібна, – додала Маринка і звернулася до сніжинки. – Ти хто така?

– Адель, – все ще схлипуючи, мовила сніжинка. – Поверніть мене на хмаринку, будь ласка...

Куди і поділися її пиха і зарозумілість.

– Як же ми тебе повернемо? – знітилася Маринка.

– Так, сніжинки вгору не падають, – розважливо пояснив Петрик.

– Що ж мені тепер робити? – у відчаї Адель пригорнулася до руки дівчинки, чомусь відчуваючи себе у безпеці і вірячи, що діти її не скривдять.

– Тррреба було ррраніше думати, муррр, – об ноги Петрика потерся чорний кіт, його хутро, притрушене снігом, теж блищало сріблом. – Всі для чогось важливого потррррібні, а ти тільки дзеррркалу. Мурррр-мяу!

Петрик присів, щоб погладити кота.

– І ти теж, Мурчику, розмовляти вмієш? – Петрик не дивувався, для нього було забагато чудес для одного дня.

– Я рррозмовляю, а ти слухати, мняв, вмієш? – як мовчазний, так і балакучий, Мурчик мав погану і вередливу вдачу.

– То що ж буде зі сніжинкою? – занепокоїлася Маринка. – Вже вечір. Якщо ми віднесемо її додому, вона розтане, а якщо залишимо тут...

– Не залишайте мене саму! – перебила її налякана сніжинка.

– Мурчику, нахабна пико, ти ж точно щось знаєш, – Петрик чухав коту за вушком і гладив шийку, підлещуючись. – Розкажеш нам?

– Мурру-няв, а що мені за те буде? – кіт прижмурих очі від задоволення.

– Я віддам тобі свій шматочок м'яса, мама на свято приготувала, – пообіцяв хлопчик.

– А я поділюся молочком, – додала Маринка.

– Мряв, молочко, м'яско, – кіт облизнувся, ніби вже смакував святковою вечерею. – Добррре, я вам скажу. Моя бабуся таку сніжинку бачила. Срібну і теплу. Вони на хмаррррках живуть, чухають хмарринкам боки і пррригладжують, щоб ті гарні були, – Мурчик уважно подивився на сніжинку. – А ця, бач яка, няв-няв, їй аби тільки за собою доглядати. Мрряв!

– А тобі задрісно, що я гарна! – обурилася Адель, яка була не менш вередлива, ніж чорний нахабний кіт: згадалося залишене на хмаринці дзеркальце, і місячний гребінець, і перлинки-шпильки...

– Не задррррісно, – кіт сердито метельнув хвостом. – Тільки всі для чогось потррррібні, мряв. Твої подрррружки заколисують землю, щоб вона навесні відпочилою прррокинулася. А ви, сррррібні крррасуні, для того є, щоб людям рррадість даррувати і бажання виконувати.

– Як це, бажання виконувати? – зацікавилася Маринка.

– А так, тільки найважливіші, няв, що від самого серця. Якщо вона твоє бажання виконає, то і її бажання спррравдиться. А якщо твоє бажання не щире буде, то вона рррозтане у твої мур-рруцях. Тільки так, мурр-няв! Ррризикнеш?

Замислилась сніжинка, і діти теж мовчали. Хотіла Адель додому, на свою хмаринку, та ще більше думала про слова кота, що всі для чогось потрібні. А для чого потрібна вона сама? Що вона важливого в житті зробила? Дивилася згори на моря, ліси і гори? Але ж того для життя замало... От і з бажаннями так: захочеш солодоців чи новий гребінець, а бажання оманливе, не від серця воно, і щирої радості не принесе. От і в неї всі бажання завжди оманливими були, тому і вередувала вона, бо справжньої радості не знала...

– Я ризикну, – прошепотіла срібна сніжинка, наважившись. – Чого б вам хотілося понад усе?

І змовкла, лякаючись, що зараз діти захочуть дорогі подарунки під Новий рік або залишитися довше на вулиці, чи й зовсім якусь нісенітницю.

Діти задумливо презирнулися, і Петрик зняв рукавички, на зап'ясті у нього був плетений з жовтих і блакитних стрічечок браслет. Маринка передала брату сніжинку і теж зняла рукавички.

– Ми хочемо, щоб закінчилася війна, – тихенько сказала Маринка, обіймаючи рученятами сніжинку і зовсім не відчуваючи від неї холоду.

– І щоб батько скоріше повернувся додому, – упевнено, але так само тихо додав Петрик. – Таке наше найбільше бажання.

Дмухнув вітер, обсипавши дітей снігом. Підхопив налякану срібну сніжинку, здіймаючи до неба. Мерехтіли срібними іскрами сукня і корона малої красуні, і відчувала вона, що сьогодні може літати, а ще може дарувати радість усім-усім людям, здатним її побачити. Вона не розтане, а зігріє теплом людське серце, забере втому і подарує надію.

– А де наша сніжинка? – засмутилася Маринка.

– Невже розтанула? – так само сумно відгукнувся Петрик. – А ти як гадаєш, Мурчику, Адель розтанула чи додому повернулася?

– Муррр-няву! – тільки й відповів чорний кіт, горнучись до людей, ніби нещодавно й не балакав про дива.

– Може, підемо помалюємо? Чи мамі допоможемо? – запропонувала Маринка.

– Ходімо, сестричко, – з радістю погодився хлопчик: хоч сніжинка і зникла, на серці у нього було тепло і радісно. – Вчителька обіцяла наші малюнки одразу після свята волонтерам передати. Я намалюю танк із нашим прапором... А ти?

– Я намалюю весну, – посміхнулася Маринка. – Щоб вона швидше прийшла і татові не було холодно...

А сніжинка летіла разом із вітром на схід і бачила землю зовсім іншим поглядом. Не хотіла вона раніше помічати негараздів, тільки красою природи милувалася, а тепер розгледіла і спалені міста, і зірвані мости, і припорошені снігом металеві уламки понівеченої техніки.

Неможливо жити повним життям, коли закриваєш очі на погане і тільки милуєшся собою і красою світу. Навіть якщо ти не людина, а срібна сніжинка. А такі, як вона, як сказав кіт, мають чарівну силу виконувати щирі бажання...

Вітер обережно опускав Адель на землю, де троє чоловіків грілися біля вогнища. Поряд із ними лежала зброя, неподалік у напівморозі майорів жовто-блакитний прапор.

– Сьогодні новорічна ніч... – зітхнув наймолодший. – Як там наші рідні? Чи згадують нас? Радіють чи сумують?

– Хай краще радіють, ніж сумують, – трохи старший від нього тер замерзлі руки. – У мене двоє малих. Сподіваюся, вони святкують. Не можна жити без радості.

– А гляньте, який сніг незвичайний, – третій товариш підвівся, ловлячи на долоню сніжинки. – Як у дитинстві, і він наче срібний сьогодні...

Дрібний сніжок сипався з неба, іскрився сріблом, і навряд люди здогадалися, що та святкова мжичка покликана до життя чарівництвом маленької срібної сніжинки. Вона нарешті була комусь по-справжньому потрібна, вона дарувала людям радість. Не просто людям, а сміливим захисникам, завдяки яким далеко звідси діти можуть святкувати Новий рік, прикрашати будинки ліхтариками і кататися на ковзанці.

– А знаєте, друзі, ми переможемо. Неодмінно переможемо! – дивлячись на сріблястий сніг, мовив батько двох дітей, що, як і багато хто інший цього року, загадали однакове щире бажання. – Я вірю у це всім серцем!

Деякі ночі чарівні, й інколи можна побачити дива, які, мов срібні сніжинки, раптово падають неба, розфарбовуючи радістю твоє існування. Але щоб перемогти, мало радості, потрібне щире бажання змінити своє життя. Хоча б трошки, наскільки можеш: охороняючи кордон і своїх близьких, створюючи малюнки для захисників рідної землі чи допомагаючи мамі...

І з цих маленьких та великих вчинків і складається насправді наша спільна Перемога!